

staaer i Spidsen for Politiet, hvorledes det er sammensat, og derefter gaaer over til at bestemme, hvor dette Politii skal vise sig virksomt, og hvorledes det skal inddeles. Det er en Betragtning, som allerede forekommer mig at finde fuld Anvendelse med Hensyn til § 4 angaaende det territoriale Omraade, men endnu mere synes det mig at være det Naturlige med Hensyn til § 5, hvori der bestemmes, at der skal finde en Inddeling Sted i sex Politidistrikter, thi hele denne Bestemmelse synes dog naturligt at knytte sig til Bestemmelsen om, hvorledes Politimagten i det Hele er ordnet, saa at man derefter kommer til den Bestemmelse, som viser, paa hvilke forskjellige Punkter denne Magt skal anvendes. Det er jo sikkert kun et underordnet Punkt, men jeg maa gjen tage, at mig forekommer det at være det Korrekteste og Naturligste, at lade det blive med Hensyn til §§ 4 og 5 ved den Plads, Regjeringsudkastet har anvist dem.

Brockdorff: Naar jeg har ubbedet mig Ordet paa Sagens nærværende Standpunkt, er det kun for en enkelt Bemærkning, jeg agter at fremsætte, og maaskee kunde det snarest kaldes et Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at henvende til det ærede Udvalg. Udvalgets Betænkning omhandler, som det ærede Thing vil see, paa Sp. 370, 3die Stykke Lønningsforholdene for de Embeds- og Bestillingsmænd, der vilde blive at ansætte ved det nye Politii, som nu paataenkes indført i Kjøbenhavn. Det er kun det sidste Punktum i dette Stykke, paa hvilket jeg her skal tillade mig at henvende Opmærksomheden, og maaskee jeg med den ærede Formands Tilladelse maatte oplæse det. Det lyder saaledes: „Endnu skal Udvalget kun bemærke, at saavel Sergeanternes som Konstablernes Lønninger synes saa knappe, at vi ikke kunne tilbageholde det Dulle, at man hellere vilde bestemme sig til at værne idetmindste om Sergeanternes Ubestikkelighed ved strax at give dem Udsigt til en bedre Lønning, end vente dermed, til en sørgelig Erfaring har gødtgjort, at trange Raar ere en større Fri-

stelse, end de Fleste formaae at modstaae.“ Jeg deler ganske og aldeles denne Tanke og denne Udvalgets Opfattelse af Sagen. Ogsaa for mig staaer det klart, at de Lønninger, der ifølge Regulativet ere tillagte Sergeanterne og Konstablerne, ere utilbørligt ringe. Det Eneste, hvori jeg ikke kan være fuldkommen enig med det ærede Udvalg, er den Forskjel, det gjør mellem disse Bestillingsmænd med Hensyn til deres daarlige Raar. For mig staaer det nu saaledes, at det er Gib som Hab. Det er for den ene som for den anden, og det er for daarligt og for ringe for begge disse Klasser. Men naar jeg nu saaledes er enig med det ærede Udvalg i Hovedpunktet, kan jeg ikke nægte, at det ikke har været mig ganske klart, hvorfor ikke den Sætning, der med saa megen Varme og Styrke er fremsat paa det betegnede Sted, har funden Plads i Endringsforslagene, saa at den kunde foreligge til Afstemning. Jeg kan nok tænke mig, hvortil man maaskee vil henvise, nemlig til den nye § 7, som Udvalget har foreslaaet, hvor der udtales: „De nærmere Forstrifter i Henseende til Personalets Antagelse, Lønning og Afstedigelse, saavel som angaaende Fordelingen af Forretningerne mellem Politiets Embedsmænd og om det hele Personales Tjenstforhold og Pligter, bestemmes deels ved et Regulativ, deels ved særlige Instruxer. Regulativet og Instruxerne udfærdiges af Justitsministeren efter Forhandling med Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse.“ Dermed maa jeg jo rigtignok nærmest tænke mig, at det ærede Udvalg har meent, at saafremt det er Kjøbenhavns Kommune, der hovedsagelig skal betale disse Folk, skulde den ogsaa have en væsentlig afgjørende Ret til at bestemme, hvorledes disse Lønninger skulle være bestafne; men jeg kan dog ikke troe Andet, end at naar Sagen er forelagt den lovgivende Magt her, maa man ogsaa kunne have nogen Ret til i saa Henseende at gjøre sin Mening gjældende. Nu kunde man svare mig: Ja, hvorfor er Du ikke kommen med et Endringsforslag i saa Henseende? Ja, dertil har jeg ikke fundet Anledning, thi jeg seer nok, at Sagen har sine Be-